LIBRIS | We know books

Mugur Cornilă

ÎN NUMELE DOMNULUI

VOLUMUL I

ASCENSIUNEA

Ambra
2026

LIBRIS | We know books

Cuprins

Mulțumiri 7
Capitolul 1 Duminică 11
Capitolul 2 Spațiul cunoașterii 25
Capitolul 3 Pe unde trec pescărușii 37
Capitolul 4 Direcții 47
Capitolul 5 Întâlnirea 62
Capitolul 6 O seară liniștită 75
Capitolul 7 Siutghiol 89
Capitolul 8 Direcții opuse 102
Capitolul 9 Declarația 117
Capitolul 10 Numărul cu soț 134
Capitolul 11 Între prieteni 149
Capitolul 12 Prima noapte 171
Capitolul 13 Compartimente 179
Capitolul 14 Resetarea 199

LIBRIS

books

Capitolul 15 Acasă 215
Capitolul 16 Armistițiu 235
Capitolul 17 Strat peste strat 247
Capitolul 18 Iubirea dincolo de piele 272
Capitolul 19 Ușa lăsată deschisă 286
Capitolul 20 Paravanul 299
Capitolul 21 Plecarea 313
Capitolul 22 Standardul 336
Capitolul 23 Pentru totdeauna 351

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1
DUMINICĂ

Duminicile de iulie aveau o căldură apăsătoare și o lentoare pe care Matei o simțea în oase. Nu era liniștea pădurii – pe aceea o alesese și o cunoștea. Era altceva. O suspensie a lucrurilor neterminate, a intențiilor care bâjbâiau căutând un loc unde să aterizeze. Localitățile mici trăiau altfel aceste zile: lumea rămânea cu ea însăși pentru că n-avea unde să se ducă, iar gândurile nespuse circulau pe sub piele ca apa sub gheață – prezente, reci, silențioase.

Plecase din sat pe la patru după-amiaza. Ajunsese în Rovina după trei sferturi de oră și acum era pe strada Mântuirii, la numărul 13.

Matei observă plăcuța din greșeală, în timp ce încetinea mașina înainte să oprească. O văzu întâi ca pe un detaliu banal – una dintre denumirile ridicole, care se doreau a fi și grave, pe care orașele mici le păstrează dintr-un exces de simbolism administrativ – apoi simți cum asocierea îi rămase în minte mai mult decât ar fi trebuit.

Mântuirii 13. Știa la ce adresă vine, dar acum cuvântul și cifra se legară în capul lui. Un om superstițios ar fi evitat-o. Sau poate invers – ar fi căutat-o cu disperarea celor care cred că semnele există ca să-i absolve de răspunderea propriilor alegeri. Pentru Matei, lumea era guvernată de alegeri, de întâmplări și de consecințele lor, iar norocul și ghinionul rămâneau simple cuvinte. I se păruseră întotdeauna forme elegante prin care oamenii încercau să dea sens consecințelor. Totuși,

LIBRIS | We know books

văzând numărul prins strâmb pe zidul clădirii, simți ironia aproape obscenă a alăturării.

Mântuirea și ghinionul se întâlneau la aceeași adresă, ca și cum cineva ar fi încercat să comprime într-o singură propoziție toată istoria iubirii și nefericirii dintre oameni.

Pentru că iubirea făcea exact asta – se oferea simultan ca salvare și ca formă rafinată de distrugere. Nimeni nu intra într-o iubire prea mare dacă-i lipsea speranța secretă că va fi mântuit de singurătate, de propriul gol, de tăcerile din el, de viața interioară care scârțâia șoptit în oameni până când se confunda cu ei înșiși. Aceeași iubire deschidea însă și posibilitatea pierzaniei. Cu cât căpăta puterea să te ridice mai sus, cu atât mai mult avea și dreptul să te arunce mai adânc.

Probabil de aceea oamenii religioși se temeau uneori de pasiune la fel de mult ca de păcat. În ochii lui, iubirea și abandonul împărțeau aceeași margine primejdioasă. Oricine se abandona complet risca să nu se întoarcă întreg.

Matei zâmbi. Posibil ca numărul 13 să fi vorbit dintotdeauna despre altceva decât despre noroc. Poate că oamenii îl urâseră fiindcă apărea înaintea unui prag pe care nu-l controlau. Treisprezece era numărul lucrurilor care rupeau ordinea comodă. Al accidentelor decisive. Al întâlnirilor care mutau lumea din temelie.

Strada Mântuirii... Poate că nici ea nu promitea salvarea. Mântuirea adevărată însemna confruntare. Însemna traversarea focului până în clipa în care deveneai incapabil să continui să te minți în legătură cu cine ești.

Stătu câteva secunde cu mâna pe volan, privind absent ferestrele clădirii. Strada rămânea o taină: capătul ei putea însemna salvare sau pierzanie. Pentru prima dată după mult timp, cele două variante i se părură imposibil de separat.

LIBRIS we know books

Aștepta un sfert de oră în mașina parcată în fața clădirii cu trei etaje, cu motorul oprit, urmărind intrarea absorbit de gânduri. În spatele neliniștii lucra un mecanism vechi. Mintea lui începea să construiască orice întâlnire înainte ca ea să existe, așezând gesturi, cuvinte și reacții într-o ordine imaginată. Avea nevoie să repete necunoscutul pentru a-l face suportabil. Controlul rămânea o promisiune pe care realitatea i-o refuza mereu, dar căutarea lui devenise un reflex.

„Du-te la ea", îi spusese Simina cu câteva zile în urmă. „E bună profesionistă. Și... o să-ți placă." Pusese o pauză înainte de a doua propoziție – pauza cuiva care știa mai mult decât spunea și se bucura că știe. Acceptase, pentru că Simina nu greșea în astfel de lucruri și pentru că altă opinie competentă despre blefaroplastia pe care o tot amâna de doi ani era imposibil de găsit în Rovina. O sunase înainte și, deși era duminică, doctorița acceptase să-l primească pe seară. Fusese o conversație scurtă, banală. Doar pentru că era recomandat de prietena ei.

Coborî din mașină.

Urcă cele câteva trepte din fața clădirii și se postă în dreptul ușii duble de sticlă. Apăsă pe butonul pe care scria Clinica Elite, dr. Ilinca Radu, etaj 3. Broasca se descuie și Matei primi accesul. După intrare, în stânga, se deschidea recepția care gestiona cabinetele și clinicile din clădire. Fiind duminică, acolo era pustiu. În dreapta, un lift cu ușile deschise, cam înghesuit, dublat de o scară care înconjura casa liftului. Se sui în cutia claustrofobă și apăsă butonul pentru etajul trei.

Din lift se ieșea într-un hol îngust, cam prea îngust pentru reputația trâmbițată a medicului. Pe o laterală stăteau lipite câteva afișe cu fețe perfecte zâmbind șmecherește și o serie de reclame la produse de îngrijire a pielii. În laterala opusă, un grup de șase scaune pe care, în timpul zilei, așteptau pacienții. În capăt, un dozator de apă și ușa cabinetului. Pe ușă se afla programul zilnic și un anunț scris parcă la

LIBRIS Welcome books

repezeală. Citi amuzat: *În acest cabinet nu se acceptă plata în rate.* „Mai e ceva în rate în ziua de azi, fără să plătești dobânda corespunzătoare?" Mesajul părea dur, dar era corect.

Ciocăni și deschise.

Interiorul cabinetului era curat, cu o rigoare care vorbea despre proprietar și mai puțin despre meserie. Lumina izvora dintr-o plafonieră și era albă, rece, cu un grad mai blândă decât cea spitalicească. Mirosea discret a dezinfectant și a parfum floral care echilibra senzorial atmosfera. Probabil un difuzor ascuns pe undeva. În spatele biroului, o femeie cu părul roșcat ondulat și mișcări sigure lucra pe o tabletă.

Matei rămase nehotărât în prag, suficient cât să înțeleagă că propriul ritm îi aparținea.

— Bună ziua.

Vocea lui fu neutră, poate prea neutră. Ea ridică ochii abia după o secundă și jumătate. Atât măsură ceasul lui biologic, o instanță deseori imprecisă, care dilata sau contracta timpul după bunul plac, dar îi livra uneori măsuri exacte. Intervalul era suficient de lung cât să fie un mesaj, insuficient cât să fie o insultă. Privirea ei îl măsură rapid, lipsită de ostentație, cu o eficiență pe care Matei o recunoscu imediat ca profesională, și abia după aceea înțelese că era și altceva: o evaluare personală, mascată în gest medical.

— Bună ziua, intrați.

Vocea ei îl lovi din primul moment. Pe cât de iscoditoare era privirea, pe atât de suav era tonul.

— V-a recomandat Simina pentru o opinie. Matei Dragoș sunt, vărul ei. Am vorbit azi la telefon. Eu am sunat adineauri la interfon.

— Da. Ce problemă?

— Blefaroplastie.

Încuviință scurt și se ridică. De-abia atunci simți că o vede cu adevărat, în mișcarea simplă, lipsită de importanță pentru oricine

LIBRIS We know books
altcineva, dar care pentru el deschidea o altă perspectivă. Părul îi cădea liber pe umeri, cu neglijența studiată a detaliilor lăsate intenționat în umbră, pentru că primeau oricum lumină. Trăsăturile erau fine, regulate, cu pomeții discreți și o linie a feței care nu insista să fie admirată. Ochii căprui-aurii, pe care îi văzuse deja, aveau în lumina cabinetului o culoare interesantă – între miere și umbră, în funcție de unghi.

Frumusețea ei avea o prezență tăcută, una care se revela treptat. Rară, greu de prins în cuvinte – frumusețea care nu avea nevoie de confirmare. Matei o înregistrase ca informație și nu știu încă unde s-o așeze în mintea lui.

Îl invită în camera alăturată pentru control și făcu un gest cu mâna spre scaunul medical. Trase o pereche de mănuși albastre pe mâini, își puse repede o bonetă, care-i lipi instantaneu părul de cap, și apropie lampa articulată. Îi ridică bărbia cu două degete, fără să spună nimic. Mișcările îi erau aproape mecanice – nu insensibile. Asta îl surprinse. Cunoscuse suficient de mulți oameni performanți încât să poată face diferența dintre eficiența goală și prezența reală. La ea, fiecare gest păstra o urmă de intenție și prezență. Era complet acolo, atentă la fiecare detaliu și concentrarea totală îi dădea impresia unei mecanici perfecte.

Își trase scaunul aproape și îi analiză zona ochilor pe îndelete, pipăind pielea de sub sprânceană, apoi colțurile pleoapelor.

— Cantitatea de tegument în exces este mică, spuse calm. Începe să coboare, este drept, și vă obosește expresia.

Matei zâmbi vag.

— Asta sună personal.

— Este estetică facială. Totul e personal.

Tonul ei era liniștit, fără nicio cochetărie profesională. Îl trata cu o sinceritate simplă, lipsită de artificii și de dorința de a-l influența. Vorbea exact cum lucra: direct, curat, eficient.

LIBRIS | We know books

Mugur Cornilă

ÎN NUMELE DOMNULUI

VOLUMUL II

ÎMPLINIREA

Ambra
2026

LIBRIS | We know books

„Principalul este să nu te minți. Cel ce se minte pe sine și-și ascultă propria minciună ajunge să nu mai deosebească adevărul nici în el, nici în jur, pierzându-și astfel respectul și pentru sine, și pentru ceilalți."

F.M. Dostoievski, *Frații Karamazov*

Capitolul 1
Ziua întâi

Petrecerea Ionelei și a lui Daniel ținu până spre dimineață. Nu se terminase propriu-zis, ci se subțiase încet – o flacără care își mistuia ultima esență și refuza să se stingă. Muzica devenise joasă, vocile răgușite, râsetele rare și lungi. Pe mese rămăseseră pahare pe jumătate goale, farfurii abandonate, șervețele mototolite, urme mici ale unei nopți în care oamenii se străduiseră să fie fericiți și, pentru câteva ore, chiar reușiseră.

Matei se ameți se. Își păstra încă măsura cuvintelor și a gesturilor, însă lumea începea să capete în jurul lui un contur moale și emoția îi urca prea repede în ochi. Era prins în lumina momentului de la biserică, în *da*-ul Ilincăi, în felul în care mâna ei, cu inelul pe deget, se așeza din când în când peste a lui, ca și cum ar fi vrut să se convingă că totul depășește cadrul unei scene frumoase, inventate pentru ceilalți.

LIBRIS | We know books

Ilinca îl analiză de câteva ori. Discret, cu o îngăduință caldă pentru starea lui, ca un medic care observă o modificare mică înainte ca ea să devină simptom. La un moment dat, se apropiase și îi spusese încet, cu un zâmbet șters:

— Nu-mi plac bărbații beți.

Matei întoarse capul spre ea, surprins, apoi râse scurt, cu o tandrețe vinovată.

— Ilinca, nu sunt beat. Ce ai? Mă simt bine. E seara noastră. Adică... și a noastră, nu?

— Da, e și a noastră.

— Ai văzut și tu cât am băut. Ai stat lângă mine tot timpul.

— Am văzut, spuse ea. Eu doar îți spun.

În vocea ei nu era neapărat reproș. Era mai degrabă nevoia ei de control, care apărea în locul spaimei. Matei o simți și renunță să se apere. Își puse palma peste mâna ei.

— Ai încredere în mine, te rog.

Ilinca îl privi câteva secunde. În ochii ei trecu o licărire greu de prins: oboseală, grijă, amintirea altor bărbați care îi promiseseră că sunt bine tocmai când începeau să se destrame. Și expresia i se îmblânzi.

— Am, iubitul meu. Am.

Se aplecă spre el și-l sărută. Scurt, discret, cu o tandrețe care-l liniști. Un sărut protector, ca o liniște așezată peste o durere veche, înainte ca durerea să revină.

Sala era aproape goală. Ionela și Daniel îi așteptau lângă intrare, amândoi obosiți, dar luminoși, cu aerul oamenilor care știu că au fost complici la un gest care va fi povestit multă vreme după aceea. Ionela o îmbrățișă pe Ilinca și-i șopti ceva la ureche. Ilinca râse și se trase un pas înapoi, iar Matei o strânse apăsat pe Ionela, cu o sinceritate pe care n-o avusese în timpul serii, când gesturile fuseseră văzute de prea mulți ochi.

LIBRIS We know books

Matei îi întinse mâna lui Daniel. Acesta i-o prinse și-l trase într-o îmbrățișare scurtă, bărbătească, zgomotoasă.

— Îți mulțumesc, spuse Matei. Pentru tot. Fără tine nu ieșea așa.

Daniel își îndreptă sacoul, de parcă fusese decorat oficial.

— Fără mine, dragul meu, nu ieșea deloc. Să fim serioși. Rămâneai neînsurat încă zece ani, scriai poezii, filozofai despre iubire și te uitai la lună din pădurea ta.

Ionela îl lovi ușor peste braț.

— Daniel...

— Ce? Spun adevărul. Eu l-am pus pe calea cea bună. Eu l-am scos din metafizică și l-am adus în realitate. Uite-l! Om serios, cu o femeie frumoasă lângă el...

Ilinca zâmbi. Nu se feri de compliment. Îl primi cu naturalețea femeilor obișnuite să fie admirate, dar în seara aceea admirația nu o hrănea doar pe ea. O confirma într-o poveste.

Daniel coborî vocea teatral:

— În plus, am reușit să te așez în inima celei mai frumoase femei din seara asta.

Făcu o pauză scurtă și își ridică mâinile, ca un om care se predă.

— Bineînțeles, după soția mea. Asta se subînțelege. Prima e Ionela. Restul lumii vine după.

— Ai noroc c-ai adăugat, spuse Ionela.

— Am instinct de conservare, draga mea.

Râseră toți patru. Matei simți, pentru o clipă, că râsul acesta simplu era mai greu de purtat decât emoția solemnă din biserică. Acolo fusese pregătit pentru intensitate. Aici, între glumele lui Daniel și zâmbetul Ilincăi, fericirea devenea apropiată, posibilă.

Ilinca își luă rămas-bun încă o dată de la Ionela, apoi, când coborâră treptele spre parcare, se apropie de Matei și își strecură brațul pe sub al

LIBRIS We know books

lui. Aerul nopții era răcoros, dar în ea rămăsese căldura sălii, a luminilor, a tuturor privirilor care o înconjuraseră.

— Sunt fericită, îi șopti.

Matei se opri o clipă.

— Da?

— Foarte fericită.

O spuse copilărește, cu delicatețea-i specifică a tonului, și asta îl tulbură. Ilinca oferea destul de rar asemenea propoziții simple. De obicei își îmbrăca emoțiile în ironie, în control, în mișcări bine așezate. Acum însă, pentru câteva secunde, părea femeia care putea, în sfârșit, să lase lucrurile să vină spre ea, fiindcă primea ceea ce dorise să i se întâmple.

Matei o strânse lângă el.

— Atunci a meritat tot.

— Tot, repetă ea încet.

A doua zi se treziră târziu. Dimineața trecuse de partea ei luminoasă și intrase în lenea caldă lăsată de petreceri, când corpul recapitulează noaptea înaintea minții. Camera mirosea vag a parfum, a haine purtate și a cafea rămasă în amintire. Ilinca se ridică prima, cu părul desfăcut și cu fața nemachiată, mai tânără în oboseala ei decât în toate aparițiile impecabile din seara precedentă. Din pat, Matei o urmări în tăcere, nedorind să tulbure momentul. Îi plăcea Ilinca pe care o descoperea când reflectoarele se stingeau, iar rolul părea să se încheie. Ilinca fără sală, fără martori, fără lumea care aplaudase.

— Nu te uita așa, spuse ea, simțindu-l.

— Cum?

— De parcă ai descoperit America.

— Nu America, dar poate am descoperit.

— Ce?

LIBRIS | We know books

— Că ești frumoasă și când nu faci nimic pentru asta.

Ilinca zâmbi abia vizibil și își trase halatul pe umeri.

— Ai grijă, domnule logodnic. Complimentele de dimineață creează dependență.

Băură cafeaua încet, lângă o fereastră prin care Brașovul intra în cameră cu acoperișuri, soare și un aer de oraș care își știa bine poveștile. Vorbiră un pic. Noaptea spusese destul și ziua care începea venea cu lucrurile ei concrete: bagaje, drum, telefoane, întoarcerea la Rovina.

Ilinca verifică telefonul și oftă scurt.

— Hai, e timpul.

Matei ridică ochii din ceașcă.

— Deja?

— Deja. Părinții trebuie să mai ajungă și acasă, la copii, nu?

Cuvântul îl prinse nepregătit. Părinții.

Nu spusese „Eu trebuie să ajung la copii". Nu spusese „Mama trebuie să se întoarcă". Îi inclusese pe amândoi într-o formulare simplă, practică, cu o naturalețe dezarmantă. În gura Ilincăi, cuvântul fusese departe de o declarație sau un angajament. Fusese o constatare aruncată între o cafea și o plecare. Matei simți cum respirația i se oprește, ca în fața unui portal care se deschide spre o lume stranie, fantastică, pe neașteptate.

— Părinții? întrebă el încet.

Ilinca își ridică privirea din telefon.

— Da. De ce te miri?

— Nu mă mir.

— Ba da. Te-ai uitat de parcă ți-am spus că plecăm pe Lună.

Zâmbetul lui Matei rămase undeva pe marginea emoției.

— M-ai inclus în propoziție.

Ilinca îl cercetă o clipă atent. În loc să glumească, se apropie de el și-i atinse obrazul cu dosul degetelor.

LIBRIS | We know books

— Păi, unde să te pun? Între paranteze?

Replica venise de la sine, lipsită de superficialitate. Avea în ea felul Ilincăi de a face loc, ca și cum gestul ar fi însoțit-o natural.

Matei îi prinse mâna și i-o sărută.

— Nu. Acolo nu.

— Atunci grăbește-te, spuse ea, retrăgându-și palma cu un zâmbet. E lung drumul.

Se apucară să strângă lucrurile. Matei avu din nou senzația că viața adevărată se ascunde în gesturile mici, uneori ridicole: cine caută încărcătoarele, cine verifică baia, cine se uită după o pereche de șosete sub scaun, cine spune „hai" și cine întârzie o secundă ca să caute un lucru uitat.

Ieșiră din cameră și Brașovul rămase în urma lor, cu toată povestea lui de emoții și promisiuni. În față era un început, spre o casă în care încă nu știa dacă mergea ca musafir, logodnic sau tată posibil.

Matei conducea în tăcere. Prezent, cald, prins în excitația adâncă și neliniștită care apare când omul își dă seama că a trecut o graniță și simțea, de partea cealaltă, greutatea fericirii pe care tocmai o câștigase. Ilinca stătea lângă el cu inelul pe deget, cu telefonul în mână și cu strălucirea femeii care știe că a fost pusă pe un piedestal. La un moment dat, îi arătă un mesaj.

— Uite, Mitrana, spuse ea, întorcând ecranul spre el. „Fată, ai luat-o razna?" Chiar așa a scris.

Matei zâmbi, păstrându-și ochii la drum.

— Cine e Mitrana?

— O prietenă, stă în străinătate. I-am spus de noi.

— Și ce i-ai răspuns?

— Că da, am luat-o razna. Dar în direcția potrivită.

— Sună a diagnostic convenabil.

LIBRIS books

Ilinca râse scurt și îi atinse brațul cu un gest simplu, care pe el îl tulbura.

— Tu ești bine?

Întrebarea îl surprinse, deși o așteptase într-un fel.

— Da.

— Nu pari.

— Sunt *prea* bine. Cred că de asta par ciudat.

Inelul îi prindea lumina pe deget și o arunca, din când în când, pe bordul mașinii. O pulsație mică, vie.

— Te-ai speriat?

Matei tăcu o clipă.

— De tine în niciun caz.

— Atunci?

— De tot ce urmează după un „da".

Ilinca își lăsă capul pe spate și zâmbi ezitant.

— Ai pregătit momentul, nu?

— Momentul, da. Consecințele… nu prea.

— Consecințele se pregătesc din mers, domnule viitor soț.

Dacă ar fi făcut un jurământ, felul în care spusese „domnule viitor soț" nu l-ar fi lovit la fel de puternic. Pentru că o făcuse într-un mod oficios, ca și cum l-ar fi așezat deja într-un loc pe care nu îndrăznise să-l ceară.

— Să știi că tu spui foarte ușor cuvântul ăsta.

— Care?

— Soț.

— Pentru că-mi place.

— Și dacă o să descoperi că am multe de învățat?

Ilinca își întoarse capul spre drum.

— O să înveți.

— Unele lucruri se învață mai greu.